

ת"פ 6303/08 - מ.י. לשכת תביעות ירושלים נגד א ש

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 6303-08 מ.י. לשכת תביעות ירושלים (פלילי) נ'
ש

בפני
בעניין: כבוד השופט איתן קורנהאוזר
מ.י. לשכת תביעות ירושלים (פלילי)

המאשימה

נגד

א ש

הנאשם

גזר דין

רקע

1. הנאשם הודה בכתב אישום מתוקן, לאחר שמיעת ראיות, במספר עבירות שיפורטו להלן, וזוכה מעבירה של החזקת סכין, לגביה עמד על כפירתו.

הנאשם הורשע בעבירות הבאות: הסגת גבול, לפי סעיף 447(א) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (להלן: "החוק"), תקיפת בת זוג הגורמת חבלה, לפי סעיף 382(ג) לחוק, ותקיפה הגורמת חבלה לפי סעיף 380 לחוק.

בהתאם לעובדות כתב האישום המתוקן, ביום 31.8.07 בשעה 5:30, נכנס הנאשם ללא רשות לביתה של א ס (להלן: "המתלוננת"), חברתו לשעבר ואם בנו, בעודו שתוי. כשהוא לבוש בתחתונים בלבד, נכנס הנאשם למיטת המתלוננת, אשר נמה אותה עת יחד עם בנה הפעוט. המתלוננת התעוררה משנתה, וביקשה מהנאשם שלא יגע בה. בתגובה, אחז הנאשם בגרונה, החל לחנוק אותה, הפילה ארצה ודרך באמצעות רגלו על גרונה. המתלוננת נשכה את הנאשם בפרק ידו, על מנת להשתחרר ממנו. בשלב זה, נזעקה אל המתלוננת שותפתה לדירה... (להלן: "השותפה"), והמתלוננת הצליחה להמלט. השותפה לקחה את הפעוט וביקשה להזעיק עזרה, אך הנאשם הניח למתלוננת והחל למשוך בשערה של השותפה, חבט את ראשה מספר פעמים בקיר, בעט בה וקרע את חולצתה. הנאשם רדף אחרי השותפה, אשר נמלטה לבית השכנים, ובעט בגבה, ברגליה ובבטנה.

כתוצאה ממעשי הנאשם, נגרמו למתלוננת סימנים אדומים בגרונה, ולשותפה סימן אדום מתחת לגרונה.

2. טרם נשמעו הטיעונים לעונש, התקבלו תסקירים רבים, לאורך תקופה ארוכה, החל מהפניית הנאשם לשרות המבחן ביום 18.11.13, ועד לטיעונים לעונש ביום 21.6.15. הנאשם רווק בן 33, עלה ארצה בגפו בשנת 2003. בשנת 2004 הכיר את המתלוננת, עימה חי במשך שנתיים, ולאחר מכן נפרדו. לשניים נולד ילד משותף, אשר ככל הנראה נמסר בהמשך לאימוץ, בשל חוסר מסוגלות הורית. הנאשם סובל מתחלואה כפולה של שימוש לרעה באלכוהול ובעיות נפשיות. הנאשם פנה לקבלת טיפול נפשי וכן לטיפול בעמותת "אפשר", אך נקבע כי זקוק להליך טיפולי ממושך במסגרת תחלואה כפולה. במהלך

החודשים הרבים בהם נדחה הדיון מעת לעת, עלו קשיים רבים של הנאשם בשמירת קשר עם שרות המבחן ועם מטפלים אחרים, כגון פסיכיאטרים. הנאשם לא קיבל עד כה את המתווה להליך הטיפול, אשר הוצע על ידי גורמי המקצוע, וכך טרם שולב בתהליך טיפולי מסודר. בשל העדר שיתוף פעולה והתמדה מצד הנאשם, הביע שירות המבחן ספק לגבי הצלחת הנאשם לעמוד בריצוי עונש מאסר בעבודות שירות או בצו של"צ, וכן ציין כי הטלת מאסר עלולה להביא לרגרסיה משמעותית במצבו. נוכח כל האמור, המליץ שירות המבחן על עונש של מאסר מותנה וחתימה על התחייבות.

3. המאשימה ציינה את חומרת עבירת האלימות כלפי בת זוג, הפוגעת בערכים המוגנים של זכות לפרטיות ולהגנה על שלמות הגוף, זאת תוך תיאור נסיבות האירוע. לגבי חלוק הזמן, פירטה המאשימה את התנהלות הנאשם אשר לא התייצב לדיונים, בחר לכפור במיוחס לו, ולבסוף לא שיתף פעולה עם שרות המבחן. לפיכך, עתרה לקבוע מתחם ענישה הנע בין 12 ל-36 חודשי מאסר, ובנסיבות נאשם זה טענה להטיל מאסר למשך 15 חודשים.

4. בא כוח הנאשם הדגיש את נסיבות חייו הקשות של הנאשם, את חלוק הזמן המשמעותי מעת ביצוע העבירות, וכן את העובדה שהמתלוננת לא היתה בת זוג בעת האירוע. כיום, הנאשם אינו בטיפול, ואולם מאסר בפועל יביא לרגרסיה במצבו, כפי שטען שירות המבחן. לפיכך, עתר לאמץ את המלצת שרות המבחן ולהסתפק במאסר מותנה לצד התחייבות להימנע מעבירה.

הנאשם בעצמו, בחר שלא לומר דבר.

מתחם הענישה

5. אדם הנוקט באלימות כנגד זולתו, פוגע בזכות האחר לשלמות גופו, לבטחון אישי ולפרטיות. מעשים אלה לובשים משנה חומרה, כאשר הם מכוונים כלפי בת זוג, בין אם בהווה ובין אם בעבר. עבירות האלימות במשפחה, וכלפי בנות זוג בפרט, הפכו לנפוצות באופן שהביא את המחוקק להחמיר בענישה בגין עבירות אלה. אף הפסיקה, הדגישה את הצורך במתן מענה עונשי הולם כנגד גברים מכים. מגמת הפסיקה הנוהגת במקרים אלה, הינה החמרה בענישה (רע"פ 7513/12, **בלאל מרעי נ' מדינת ישראל**, (22.10.2012), פסקה 16). יחד עם זאת, יש לבחון את נסיבות ביצוע העבירה, נסיבות המשתנות באופן משמעותי בין מקרה למקרה בעבירות מסוג זה, ויש להקנות להן משקל רב בעת קביעת מתחם הענישה.

6. בחינת נסיבות האירוע הנוכחי מעלה, כי הנאשם, בעודו שתוי, הסיג גבול לבית המתלוננת, באישון ליל, כשהיא נמה עם בנם הפעוט, ונכנס למיטתה כשהוא לבוש בתחתונים. לבקשת המתלוננת שלא יגע בה, הגיב הנאשם באלימות קשה, אשר עלולה היתה להוביל לתוצאות הרת אסון. הנאשם אחז בצווארה של המתלוננת, החל לחנוק אותה, הפילה ארצה ושב ללחוץ על מקור החמצן, בכך שדרך על צווארה. מדובר באלימות אשר הותירה סימני חבלה על צוואר המתלוננת. הנאשם לא היסס לבצע מעשה אלים זה, בנוכחות בנם הפעוט. בהמשך, לאחר שהמתלוננת הצליחה להימלט, ביקשה שותפתה לדירה לקרוא לעזרה. הנאשם המשיך במעשיו האלימים, משך בשערה והטיח את ראשה מספר פעמים בקיר. מדובר אף במקרה זה, באלימות שעלולה היתה להוביל לחבלות חמורות לשותפה. פרץ האלימות המתמשך, לא נפסק אף בשלב זה, כאשר הנאשם רדף אחר השותפה, אשר נמלטה לבית השכנים, ובעט בגבה, ברגליה ובבטנה. יודגש כי תקיפת השותפה התרחשה לאחר שלקחה את הפעוט לידיה.

האלימות בה נקט הנאשם היא אלימות מתמשכת, חסרת מעצורים, אשר עלולה היתה להביא לידי תוצאות קשות ביותר.

לאחר ששקלתי את כל האמור לעיל, וכן את הפסיקה הנוהגת, אני קובע כי מתחם הענישה במקרה זה נע בין 10 ל-36 חודשי מאסר בפועל.

העונש המתאים

7. מעשיו של הנאשם הינם קשים, ומלמדים על רמת אלימות משמעותית וסיכון גדול מצידו, זאת ללא התערבות טיפולית מתאימה. הנאשם סובל מתחלואה כפולה, המחייבת טיפול. לנאשם הוצע מתווה טיפולי אשר עונה על צרכיו המיוחדים, אולם הוא התקשה לגייס את הכוחות על מנת להשתלב בטיפול זה. בית המשפט, תוך מודעות לקשיים המלווים את הנאשם, דחה את הדיון פעם אחר פעם, במשך למעלה משנה וחצי, על מנת לגייס את ההליך הפלילי לשם טיפול בנאשם, אולם הנאשם לא השתלב בהליך הטיפולי שהוצע לו. לא נעלמה מעיני העובדה שיתכן והבעיות מהן סובל הנאשם, הן שמונעות ממנו השתלבות בהליך טיפולי הדורש מחויבות, ואולם אין בכך כדי להקל ממצבו הבעייתי של הנאשם. אין מדובר בנסיבות המאפשרות חריגה לקולא ממתחם הענישה.

לגבי סוגיית חלוק הזמן, אציין כי כתב האישום הוגש לראשונה כשמונה חודשים לאחר האירוע, הותלה בשל אי התייצבות הנאשם לדיונים, חודש לאחר איתורו, נדחה שוב בשל אי התייצבות הנאשם לדיון, ונקבע לשמיעת הוכחות לאור כפירת הנאשם במיוחס לו. לאחר הרשעת הנאשם, נדחה הדיון מעת לעת, בעיקר בשל קשיים ביצירת קשר עם הנאשם. על אף האמור לעיל, ניתן משקל מסוים לחלוק הזמן. עוד אתחשב בעובדה שמדובר במאסרו הראשון של הנאשם, וברקע הנפשי ממנו סובל.

8. נוכח כל האמור החלטתי לגזור על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 12 חודשי מאסר בפועל, זאת בניכוי יום מעצר.

ב. שבעה חודשי מאסר, אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים משחרורו עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. ארבעה חודשי מאסר, אותם לא ירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים משחרורו עבירת אלימות מסוג עוון.

ד. ניתן בזאת צו להשמדת הסכין.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בירושלים בתוך 45 יום מהיום.

ניתן היום, י"ט"ט תמוז תשע"ה, 06 יולי 2015, במעמד הצדדים.